

KEVIN BARRY

Út a hegyekbe

Ebben az országban már csak úgy van, mondta, hogy ha valaki meglát a hegyekben sétálni, máris hígagyú vagy. Csak azért, mert nem a kocsmában lopod a napot, vagy a tévé előtt bámulod azt a sok szart. Elmondok neked valamit, Teresa, sokkal szívesebben mennék hegyet mászni, mint-hogy ezeket a féleszűeket hallgassam.

Teresa bólintott, sóhajtott, sopánkodott.

Jó kis séta volt ez a mai, mondta a férfi. Egészen jól tartottátok a lépést ti ketten. Elnyerte a tetszésed a NorthFace? Hát persze, nem megmondtam? A NorthFace kiváló bakancs. A jó bakancs pedig megéri az árát. Ne is ámítsd magad olcsó csizmákkal, Teresa. A gore-tex pompás anyag, ez köztudomású, bárki alátámaszthatja. És megbízható is, mást a lábamra se húznék. Jólesett az aszalt gyümölcs? Remek. Jobb, mint a Mars szelet, ugye? Az aszalt gyümölcsök és a diófélék, tudod, lassú felszívódású szénhidrátok, pont erre van az embernek szüksége egy ilyen ösvény végén a cél előtt.

Brian összeráncolta szemöldökét csúnya orra felett. Drótszerű szőke haja sisakként lapult a fejére. Alig érte el a 180 centit.

Nézd, Teresa, mondta, ez itt Wicklow, március van, mégis mire számítottál? Nem a Kanári-szigeteken vagyunk. Különb is gyapjúpulóver van rajtad, meg se kottyán a hideg. Az alapján, ahogy ti ketten másztatok, azt gondoltam, gyakorlott túrázók vagytok. Nemde? Ezt hittették el velem, Teresa.

Egy túrázóegyesületben találkoztak a télen Dublinban. Az egyesület szórólapokon hirdette magát sportszerüzletek kirakataiban és alkalomadtán a helyi lap hasábjain. A találkozót keddenként tartották, egész

évben működtek egy jól kivilágított külvárosi bárban, és mindenkit szívesen láttak. Főként vidékiek látogatták az eseményt, többségük pedig már túl volt élete delén. Általában kétórás, visszafogott csevej folyt a rá-érősen kortyolt italok felett. Teresa és barátnője, Marie igazság szerint nem nagy érdeklődést mutattak a hegyek iránt, annál inkább vonzották őket az egészséges férfiak, Brian pedig megfelelő példánynak mutatkozott; jó munkája volt a helyi egyetem laborjában, nem ivott túl sokat, magas volt és szikár. Saját magát ugyan nem tartotta főnyereménynek, de ez már csak így szokott lenni.

Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy nem vagyok túlságosan sikeres a párkapcsolatok terén, Teresa. Őszinte leszek veled, a nőkkel soha nem boldogultam túl jól. Nagyon régóta nem volt már semmilyen kapcsolatom. Különben is gyűlölöm ezt a szót. Az emberek a munkahelyemen ebéd-időben állandóan csak ezt hajtogatják: kapcsolat így, kapcsolat úgy, bla-bla-bla. Na meg a *párom*. Jézusom! Utálom ezt a szót. A párom így, a párom úgy, hozhatod a párodat is, van egyáltalán párod? Menjenek a fenébe. Érted, mit mondok? Menjenek a francba! *Párom*, nem is tudom, mintha csak egy tollaslabdacsapatról lenne szó.

Meztelenül feküdtek az ágyban, anélkül, hogy lefeküdtek volna egymással. Teljesen őszinte leszek veled, Teresa, miért ne lennék? Már tizennégy éve nem voltam nővel. Nem, az aszály nem a megfelelő szó rá, Teresa. Most majd persze aggódni kezdesz. Azt gondolod, mi van ezzel az alakkal? De ne, várj, hallgass meg, kérlek. Szerintem ez egy varázslatos dolog. Mintha azt sem tudnám, mi történik velem. Már itt feküdni veled is hihetetlen számomra.

A terv a következő volt: Wicklow városában leparkolnak, végigmennek az ösvényen TobarPassig, ott harapnak valamit, megisznak pár italt, egy motelben töltik az éjszakát, majd másnap reggel visszasétálnak. Három szobát foglaltak. Elég bonyolult dolog. Briannek nyilvánvalóan külön szoba kellett, de mihez kezdjenek akkor a lányok? Ha ketten osztoznak egy szobán, mindkettejük számítását keresztülhúzzák, ha esetleg mégis történne valami. Így végül külön szobát foglaltak. Kivehetnék mindhárom külön szobát, mondták, úgysis olcsó. Ki nem mondott haditerv. Brian előtt két út is feltárult, bár ő ennek nem volt tudatában.

A motelt egy apró termetű nő vezette, aki a hajnali órákban – minden éjjel – a nagynénjével társalgott, aki akkor már húsz éve meghalt. Délután, amikor megérkeztek, a nő feltette a szemüvegét, és szertartásos mozdulattal kinyitotta a foglalási könyvet. A mozdulattól kellemes, bizsergető érzés járta át a testét. Szédítő, pajkos érzés. Úgy nézett ki, mint egy macska a gombolyaggal. Megkérdezte Marie-t és Teresát, biztosak-e benne, hogy nem akarnak közös szobában aludni, van neki ugyanis egy szép kétágyasa hátul, úgy olcsóbb. A lányok erre rábámultak, majd azt választák, nem, köszönjük, két külön szobát kérünk. Brian elpirult.

– Többet pénzzel, mint ésszel – mondta.

– Örület – válaszolta az aprócska nő.

Elfoglalták a szobáikat. Mindannyian örültek az egyedüllett röpképillanatainak. Negyvenesek voltak és egyedülállóak, mindhárman hosszú évek óta éltek már magányosan, az elhúzódó reggeli együttlét pedig kifejezetten nagy megpróbáltatást jelentett számukra. A szobák szinte teljesen egyformák voltak, mindegyikben keskeny ágygal és hepehupás matracral. Volt még bennük ruhásszekrény, komód, vizespohár, csésze, serpenyő, teáskanna és teafilterek, valamint több tasak Bewley's kávé, ami már vagy ezer éve ott állhatott. A szobákhoz tartozott egy beépített fürdő is, ahol a kőművesmunkát az aprócska nő középkorú unokaöccse csapta össze, akinek kegyetlen alkohol- és köhögéscsillapító-függősége és mogorva, pajzsmirigy gondokra utaló tekintete volt. Marie szobájából a kilátás a ház végében álló fészker galvanizált bádogtetejére nyílt. Az ágyon ült, és a zöld tapétát bámulta, ami egy őserdőt ábrázolt. Zöld volt, mert az nyugalmat árasztott. Közben hallotta, ahogy Teresánál a szomszédos szobában víz csordogál a zuhanykabinban.

Le ne vedd a szemed arról a libáról, gondolta magában.

Megkérdeznéd, hova vezethető vissza ez az egész, Teresa, mondta Brian, ha odaültetnél a díványra, és azt kérdeznéd, hol gyökerezik a dolog, mesélj a gyerekkorodról, meg hasonló szarságok. Jól van, rendben, nyilvánvalóan ott kezdődött minden.

– Valóban? – kérdezte Teresa.

Apám hirtelen halt meg, amikor nyolcéves voltam, felelte Brian. Igen, tudom, brühühü. De ahogy meghalt, az volt a legrosszabb. Elképesztően

hirtelen történt. Agyvérzés. Éppen vakációzni mentünk. Kint voltunk a tengerparton! Igen. Az egyik percben még a fürdőgatyájában feküdt, a másikban meg már holtan. A bátyám és én a dűnéken játszottunk. Jártál már valaha Lahinchnél, Teresa? Azok a hihetetlen dűnék! Mi meg ott hempergünk a homokban, épp Buck Rogersnek képzeljük magunkat a hold tetején, vagy akárhol, aztán egy idő után úgy döntünk, visszamegyünk anyához és apához a kóláért meg a rágcálnivalóért, érted, és amikor odaérünk, anyánk ott térdel a homokban és zokog. Azt kiáltja, hogy John, ó John, John. Az apám meg ott fekszik a törölközőn, vértócsával a nyaka körül. El sem hinnéd, mennyi vér volt.

– Tudtad – mondta – tudtad, Teresa, hogy a vér kifolyik az ember fülén?

– Ne csináld már – felelte Teresa.

Igazából a legelevenebb emlékem nem is a tengerpartról van, hanem másnapról, amikor visszaindultunk Sligóba. A bátyám és én sokkos állapotban lehettünk, gondolom, de gyerekek voltunk – másról sem tudtunk beszélni, miközben apánkat a halottszállítóba helyezték, mint hogy meddig fog tartani, mire odaérünk Sligóba. Kimatekoztuk. Ha a halottaskocsi öt mérföldes óránkénti sebességgel halad, Sligo pedig száz mérföldre van, az húsz óra! Fel sem merült bennünk, hogy a kocsi normális sebességgel megy hazáig. Azt gondoltuk, hogy a halottas menet tempójában fogunk haladni Clare-en és Galwayen át. Ez az, amire igazán tisztán emlékszem, nem különös? A kocsiban ülünk a halottszállító mögött, anyám úgy be van gyógyszerelve, hogy nem is tud magáról, a nagybátyám vezet, az öreg meg elöl a halottaskocsit hajtja Clare megyén keresztül, legalább hetvennel. Emlékszem, a koporsó csak úgy patogott a kocsi hátuljában, én meg arra gondoltam, ó Jézusom, ez így nem lesz jó, meg ilyenek.

Pár nappal később aztán a bátyám és én újra a bőrt rúgjuk, Teresa, gyerekek vagyunk, Buck Rogersnek képzeljük magunkat, és folytatódik a gyerekkor, ahol abbamaradt. De vajon sikerül belőle normálisan kikászálódni?

SERFŐZŐ Réka fordítása